

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A.M.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě ze dne 4. 2. 2016 na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podané dne 21. 10. 2011 v řízení vedeném pod čj. OAM-12483/TP-2011 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18.456,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce podal dne 21. 10. 2011 k žalovanému správnímu orgánu žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Řízení o žalobcově žádosti je vedeno pod spisovou značkou OAM-12483/TP-2011.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2014 (pozn. soudu – datum vyhotovení rozhodnutí bylo opravným usnesením žalovaného ze dne 27. 1. 2014 změněno na 20. 1. 2014, i přesto bylo stále prvoinstanční rozhodnutí označováno datem vydání 21. 1. 2014) čj. OAM-

12483-59/TP-2011, žalobcovu žádost podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“), zamítl, neboť bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

K žalobcovu odvolání bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „Komise“) ze dne 22. 7. 2014, čj. MV-33899-3/SO-2014, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno.

Dne 26. 8. 2014 podal žalobce proti rozhodnutí Komise ze dne 22. 7. 2014, čj. MV-33899-3/SO-2014, žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“), o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, čj. 57 A 70/2014-53, tak, že napadené rozhodnutí Komise a rovněž prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra se zrušují a věc se vrací žalované (Komisi) k dalšímu řízení. Rozsudek zdejšího soudu nabyl právní moci dne 6. 11. 2015.

Proti rozsudku soudu ze dne 23. 9. 2015, čj. 57 A 70/2014-53, byla dne 16. 11. 2015 podána Komisí kasační stížnost, o které nebylo dosud rozhodnuto (u Nejvyššího správního soudu je věc vedena pod sp. zn. 3 Azs 246/2015).

Dle žaloby přistoupil žalobce dne 18. 12. 2015 k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti žalovaného, neboť v zákonné lhůtě nebylo o žalobcově žádosti o povolení k trvalému pobytu žalovaným rozhodnuto.

Žalovaný vydal dne 12. 1. 2016 pod čj. OAM—12483-69/TP-2011 usnesení, kterým podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 2 věty první správního řádu přerušil řízení vedené pod sp. zn. OAM-12483/TP-2011, a to do doby pravomocného rozhodnutí o kasační stížnosti podané dne 13. 11. 2015 proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2015, čj. 57 A 70/2014-53.

Komise dne 18. 1. 2016 vydala dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu opatření proti nečinnosti žalovaného, kterým žalovanému přikázala, aby po odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno, vydal do 30 dnů rozhodnutí ve věci. Zároveň však Komise konstatovala, že o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu mělo být rozhodnuto ve lhůtách dle § 71 odst. 3 správního řádu.

Dne 9. 2. 2016 byla soudu doručena žaloba žalobce, v níž se domáhá, aby byla žalovanému uložena povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podané k žalovanému dne 21. 10. 2010 a aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

[III] Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že je účastníkem řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Původní zamítavé rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2014 ve spojení s rozhodnutím

Komise ze dne 22. 7. 2014, čj. MV-33899-3/SO-2014, bylo podrobeno soudnímu přezkumu u krajského soudu, který dne 23. 9. 2015 vydal rozsudek čj. 57 A 70/2014-53, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Správní orgán je dle § 71 správního řádu povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Dále podle odst. 3 téhož ustanovení je správní orgán povinen vydat rozhodnutí pokud nelze vydat bezodkladně, nejpozději do 30 dnů.

Žalobce poukázal na skutečnost, že shora označený rozsudek je pravomocný a vykonatelný a právním názorem v něm uvedeným je žalovaný vázán. Tyto důvody vedly žalobce k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu - Komisi.

V reakci na toto podání vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 18. 1. 2016 opatření proti nečinnosti, čj. MV-188662-2/SO-2015, kterým žalovanému uložila, aby o žádosti rozhodl do 30 dnů po odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno. Důvodem přerušování má přitom být skutečnost, že proti rozsudku soudu podala Komise kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, v čemž žalovaný (a potažmo i Komise) shledává předběžnou otázku.

Žalobce si je vědom, že řízení o jeho žádosti je v současné době formálně přerušeno, nicméně důvody k tomuto přerušování zcela absentují. Kasační stížnost je mimořádným oprávněným prostředkem a tedy rozsudek krajského soudu je pravomocný a vykonatelný, přičemž tímto rozsudkem je žalovaný povinen se řídit. K podání žaloby přistoupil žalobce proto, že je toho názoru, že důvod pro přerušování řízení o žádosti ve skutečnosti neexistuje a jde tak o obstrukci ze strany žalovaného. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, z jehož výrokové části se podává: „Hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (...).“ Jestliže tedy neexistuje důvod pro odklad vykonatelnosti předmětného rozsudku, neexistuje ani důvod, proč by mělo být řízení v současné době přerušováno.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 3. 2016 zaujal názor, jímž popřel její oprávněnost, neboť nebyl a není nečinný.

Proti rozsudku ze dne 23. 9. 2015, čj. 57 A 70/2014-53, podala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců kasační stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaný dne 12. 1. 2016 vydal ve věci žalobcovy žádosti o povolení trvalého pobytu usnesení (čj. OAM-12483-69/TP-2011), jímž správní řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 2 věty první správního řádu přerušil do doby pravomocného rozhodnutí o kasační stížnosti. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Žalovaný dne 2. 2. 2016 postoupil odvolání a podkladové materiály k projednání Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. K žalobcem podanému návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu podle § 80 správního řádu žalovaný sdělil, že Komise pro rozhodování

ve věcech pobytu cizinců dne 18. 1. 2016 vydala opatření proti nečinnosti (čj. MV-188662-2/SO-2015), ve kterém přikázala žalovanému, aby po odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno, vydal do 30 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo, rozhodnutí ve věci řízení o žalobcově žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaný je toho názoru, že bylo nezbytné řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu přerušit do pravomocného rozhodnutí o kasační stížnosti, neboť se jedná o postup v zájmu státu na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti. Žalovaný v závěru vyjádření zopakoval, že v dotčeném řízení nebyl a není nečinný, ve věci koná nezbytné úkony k tomu, aby mohl rozhodnout, a navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

[IV] Replika

Žalobce v replice ze dne 31. 3. 2016 konstatoval, že je přesvědčen o důvodnosti žaloby. Žalobce si je vědom důvodu nečinnosti, a protože s opatřením proti nečinnosti Komise nesouhlasí, přistoupil k podání předmětné žaloby. Důvod pro přerušení řízení ve skutečnosti neexistuje. Žalovaný sice ve svém vyjádření prezentoval obavu v tom smyslu, že řízení je nutno přerušit do pravomocného rozhodnutí o kasační stížnosti, nicméně nezohledňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, který nemá vliv na právní moc a vykonatelnost předmětného zrušovacího rozsudku Krajského soudu v Plzni. Dle žalobce se žalovaný rozhodl tento rozsudek nerespektovat.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního, ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 81 odst. 1 soudního řádu správního, soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 2 soudního řádu správního, je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Podle § 81 odst. 3 soudního řádu správního, soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

V daném případě je žalovaným jako prvostupňovým správním orgánem namítána nemožnost rozhodnout o žalobcově žádosti ze dne 21. 10. 2011 proto, že byla odvolacím

správním orgánem, Komisi, podána kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ze dne 23. 9. 2015 ve věci uvedené žalobcovy žádosti a podklady pro nové prvostupňové rozhodnutí žalovaného byly předloženy Nejvyššímu správnímu soudu.

Otázkou, zda je podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu překážkou dalšího správního řízení, resp., zda je podání kasační stížnosti součástí řádného postupu správního orgánu vylučujícího nové rozhodnutí ve věci, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49 (dostupné na www.nssoud.cz) dospěl k závěru: „**I.** Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. **II.** I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv. **III.** Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.“

Rozšířený senát v citovaném usnesení uvedl: „Pro soudní řízení ve správním soudnictví je charakteristické, že správní orgány mají postavení žalovaného, tedy účastníka řízení. Jejich vlastní úkon (zde podání kasační stížnosti) nelze chápat jako vlastní výkon pravomoci ve správním řízení, tedy aktivní činnost orgánu směřující k rozhodnutí o právech či povinnostech jeho účastníků, nýbrž jako uplatnění procesních práv účastníka v soudním řízení vůči soudu s předpokládanými účinky, stejně jako by takový úkon učinil kterýkoliv jiný účastník řízení. To vše v ústavním rámci daném čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tedy v prostředí rovného postavení všech účastníků řízení bez rozdílu. Ve správním soudnictví (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) rozsudek krajského soudu nabývá právní moci doručením a podle odst. 6 téhož ustanovení je výrok pravomocného rozsudku závazný pro všechny účastníky, osoby na řízení zúčastněné, a pro orgány veřejné moci. Podle odst. 7 téhož ustanovení se stane rozsudek vykonatelným, jakmile uplyne lhůta k plnění, kterou soud ve výroku stanovil, a není-li vyslovena povinnost k plnění, nebo není-li stanovena lhůta k plnění, jeho právní moci.“

„Institut právní moci není vlastní jen soudnímu řízení správnímu, ale všem dalším oblastem, kde dochází k vydávání aktů státní moci, kterými je autoritativně rozhodováno o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Jde o důležitou vlastnost rozhodnutí znamenající jeho nezměnitelnost (formální právní moc) a závaznost (materiální právní moc). Na jedné straně vyjadřuje vůli státu vyřešit konečně určitou věc, vedle toho pak i zákaz dále jednat o téže věci v rámci téhož procesu. Jde o významnou záruku právní jistoty nejen pro účastníky řízení a jejich práva a svobody, ale i pro celou společnost. Musí být respektováno všemi státními orgány i osobami, věc je rozřešena konečně a závazně. Rozhodnutí je zásadně nezměnitelné, pokud proti němu není připuštěn řádný opravný prostředek, jehož podání v teorii i praxi tradičně bývá spojeno s odkladem vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, zpravidla do doby, než je o opravném prostředku rozhodnuto. Nezměnitelnost neznamená nedotknutelnost jakéhokoliv rozhodnutí vůbec, nicméně průlom do pravomocného rozhodnutí je možný jen výjimečně cestou mimořádného opravného

prostředku. Je tomu tak stejně ve všech soudních procesních řádech, které upravují mimořádné opravné prostředky (srovnej např. úpravu dovolání v civilním i trestním soudním řízení, v tom nadto ještě stížnost pro porušení zákona), kde lze vysledovat velmi omezené zákonné důvody, přísné procesní náležitosti, krátké lhůty pro podání, soustředění k nejvyšším soudním instancím, apod. V praxi tak bývá změněn jen nepatrný zlomek pravomocných rozhodnutí. Nejinak je tomu i u kasační stížnosti. Ta, ač její důvody nejsou vymezeny natolik úzce, nepřestává být opravným prostředkem mimořádným, majícím všechny atributy jak „příbuzné“ prostředky v ostatních procesních řádech. Mimořádnost tohoto prostředku je zde odůvodněna zvláštní povahou správního soudnictví, kde (na rozdíl od obecného soudnictví) věc před případným předložením soudu nejprve prochází zpravidla dvěma stupni správního řízení, v němž je dostatečný prostor pro vyřešení jak skutkových, tak i právních otázek případu. Posouzení, zda správní orgány učinily v tomto směru vše zákonným způsobem, je věcí soudního přezkumu, a to v jediné soudní instanci.“

„V řízení podle hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního rozhoduje-li soud o žalobě rozsudkem, přichází v úvahu rozhodnutí podle § 76 nebo 78, a to zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému, vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí (příčemž v těchto případech je v dalším řízení správní orgán vázán v rozsudku vysloveným právním názorem), nebo zamítnutí žaloby. Doručením rozsudku účastníkům tento nabývá právní moci a vzhledem k tomu, že ani v případě zrušení správního rozhodnutí nestanovuje soud výrokem rozsudku nějakou povinnost a lhůtu k plnění, stává se tím obvykle i vykonatelným. Výrazem shora popsané procesní rovnosti žalobce (fyzické nebo právnické osoby) a žalovaného (správního orgánu) je právo obou obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností, to však v žádném případě samo o sobě nemůže znamenat, že procesy navazující zpravidla na pravomocné rozhodnutí krajského soudu, tedy podle okolností buď výkon rozhodnutí správního orgánu (v případě zamítnutí žaloby) nebo pokračování ve správním řízení dle pokynů vyslovených v soudním rozhodnutí (v případě kasačního rozhodnutí), ustanou až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Takový účinek podání kasační stížnosti nemá a mít ani nemůže a i zde se nabízí srovnání s účinky jiných mimořádných prostředků, které nebrání (v případě dobrovolného nepodrobení se výroku pravomocného rozhodnutí a povinností z něj vyplývajícím) zahájení a provedení výkonu rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu totiž nelze ve správním soudnictví napadnout opravným prostředkem, který by byl ex lege spojen s odkladným účinkem. Výjimkou, zásadně potvrzující toto pravidlo, je, s ohledem na zvláštní povahu věci, úprava kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (dříve azylu), kde zákon spojuje její podání přímo s odkladným účinkem (srovnej k tomu ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění).“

„Podání kasační stížnosti proto nemůže bránit správnímu orgánu v pokračování ve správním řízení; není úkonem tohoto řízení, které se rozhodnutím soudu znovu dostalo do stadia před vydáním konečného (případně dokonce prvostupňového) rozhodnutí, jež by odůvodnilo neprovádění řádných procesních úkonů či bránilo vydání nového rozhodnutí správním orgánem v mezích právního názoru vysloveného v kasačním rozhodnutí krajského soudu. Tak jako účastník správního řízení nemůže podáním kasační stížnosti vyloučit účinky právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, nemůže tak učinit ani správní orgán svou kasační stížností směřující proti rozsudku zrušujícímu. Zruší-li tedy krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným

právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, v níž správní orgán polemizuje s vysloveným právním názorem. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.“

Rozšířený senát vážil i argumentaci poukazující na stav, který může nastat vydáním nového správního rozhodnutí před rozhodnutím o kasační stížnosti a k situaci, kdy by Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno, uvedl: „*V tu chvíli se věc dostane do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem, který vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. ... Řešením však není označení kasační stížnosti za součást řádného procesního postupu správního orgánu ve správním řízení, byť jejím podáním správní orgán zpochybňuje závazný právní názor soudu; ostatně je obtížně představitelné, že by stejný význam mohl být přiznán i kasační stížnosti podané žalobcem či osobou na řízení zúčastněnou. Vyloučeným řešením je nerespektování zákonných důsledků kasační stížnosti, s níž odkladný účinek spojen není.“*

„*I zde je však možno vážít přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k žádosti podávané zřejmě žalovaným - § 107 věta za středníkem. Nejvyšší správní soud, který je oprávněn tak učinit, přitom postupuje přiměřeně podle § 73 odst. 2, 4 s. ř. s. Nerozhodné je, že ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., přiznává oprávnění podat návrh pouze žalobci, neboť ustanovení § 107 je vztahuje ke každému stěžovateli, tedy i k žalovanému. Jiný závěr by také odporoval logice, že podat návrh na přiznání odkladného účinku může ten, kdo vyvolal soudní řízení svým návrhem směřujícím proti nějakému rozhodnutí, jehož výkon by mohl mít zákonem předpokládané negativní účinky. Také správní orgán tedy může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Přiměřeným užitím § 73 odst. 2, 4 s. ř. s. v kasačním řízení je v první řadě třeba rozumět, že stěžovatel se může domáhat odkladného účinku poukazem na stejné zákonné podmínky jako žalobce. Možnost přiznání odkladného účinku je ovšem podmíněna jejich naplněním. K nim patří mezi jiným i nenahraditelná újma, která by byla spojena s realizací napadeného rozhodnutí. Přesto, že soudní řád správní při rozhodování Nejvyššího správního soudu o odkladném účinku vyloučil z přiměřeného užití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., bude výklad přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mířit stejným směrem, ovšem ve vztahu k soudnímu rozhodnutí. Pokud bylo správní rozhodnutí krajským soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, pak přiznání odkladného účinku v sobě nese pouze to, že není realizován rozsudek krajského soudu, tedy, že správní orgán není oprávněn, ani povinen v řízení pokračovat a ve věci znovu rozhodnout. Zamezit důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu po dobu kasačního řízení lze podle soudního řádu správního pouze cestou přiznání odkladného účinku. Předpokladem však je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského*

soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám. Ty, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“

Uvedenou argumentaci rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je vhodné doplnit argumentací Nejvyššího správního soudu uvedenou v rozsudku ze dne 19. 3. 2014, čj. 2 Azs 11/2014–38, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 29. 11. 2013, čj. 57A 89/2013-62, cit.: „*Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom eventuálních nežádoucích následků, které by mohly v posuzované věci nastat, pokud by Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti podané stěžovatelkou proti prvnímu rozsudku, zrušil tento rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí stěžovatelky ve věci. Ovšem ani riziko, že tato situace nastane, nemůže mít vliv na závaznost zrušujícího rozsudku krajského soudu pro stěžovatelku (§ 54 odst. 6 a § 78 odst. 5 s. ř. s.) a její povinnost vyřídit věc bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu). Jinými slovy, i v posuzované věci se podle Nejvyššího správního soudu uplatní právní názor vyslovený rozšířeným senátem, že podání kasační stížnosti proti pravomocnému rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno původní správní rozhodnutí, nezabavuje správní orgán povinnosti pokračovat v dalším řízení a řídit se přitom právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku.“*

Zdejší krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, čj. 57 A 70/2014-53, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 7. 2014, čj. MV-33899-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2014, čj. OAM-12483-59/TP-2011, jímž byla zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a zrušil i prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 1. 2014, čj. OAM-12483-59/TP-2011, a věc vrátil Komisi k dalšímu řízení. Věc tak byla vrácena do stádia prvostupňového správního řízení, kdy byla žalobcem podána žádost ze dne 21. 10. 2011, o které má být žalovaným jako prvostupňovým správním orgánem rozhodnuto, a to tak, že je správní orgán ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu byla Komisí podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek. Je proto povinností žalovaného ve správním řízení rozhodnout o žalobcově žádosti ze dne 21. 10. 2011 ve lhůtě stanovené v § 71 správního řádu, tj. ve lhůtě do 30 dnů, jejíž počátek byl soudem stanoven od právní moci tohoto rozsudku.

Krajský soud shledal žalobu důvodnou, proto uložil žalovanému správnímu orgánu ve smyslu § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 21. 10. 2011 ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **18.456,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a dále z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, repliky a účast na jednání u soudu dne 20. 4. 2016. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.856,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu